

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Ž.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2016, čj. KUKHK-31781/DS/2016/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 12. 2017, čj. 30 A 158/2016-85,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Městský úřad Dvůr Králové nad Labem uznal žalobce v rozhodnutí ze dne 20. 6. 2016 vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Za to mu úřad uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Žalobce se správního deliktu dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla nezajistil, aby při jeho užití byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť blíže nezjištěný řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci. Automatizovaný technický prostředek (automat) naměřil dne 18. 5. 2015 na pozemní komunikaci v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „obec“ a IS 12b „konec obce“, rychlost jízdy vozidla 63 km/h po odečtení odchylky.

Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 10. 2016 a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které nejprve namítal jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud se podle něj nevypořádal s jeho námitkou, že nebylo prokázáno splnění podmínky součinnosti městské policie s Policií ČR, a s námitkou, že zde byla pochybnost o platnosti ověření použitého rychloměru v okamžiku měření, neboť ověření mělo podle ověřovacího listu končit za 10 dní ode dne spáchání přestupku. Krajský soud se ani nevypořádal s námitkou, že ve správním řízení bylo zkráceno stěžovatelovo právo na obhajobu, neboť správní orgány mu nesdělily, kde konkrétně úsek měření začínal a končil. Krajský soud rovněž nevypořádal námitku týkající se změny rozhodovací praxe žalovaného při posuzování řádnosti dokazování u správního orgánu I. stupně. Stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný také způsob, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou protiústavnosti skutkové podstaty, která je mu kladena za vinu. Krajský soud nezvážil jeho argumentaci, pouze odkázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu, přitom měl vyčkat na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci Pl. ÚS 15/16.

[4] Stěžovatel dále shledal také několik vad správního řízení, a to např. v tom, že úřad rozhodoval na základě podkladů, které nebyly obsahem spisu, konkrétně stanoviska Ministerstva dopravy, ze kterého správní orgány zjišťovaly obecné znaky automatu; stěžovatel proto nemohl na obsah stanoviska reagovat. Krajský soud pak uvedl, že správní orgány opřely závěr o tom, že se jedná o automat, také o další důkazy (ověřovací list, veřejnoprávní smlouvu mezi obcí Vlčkovice a městem Dvůr Králové nad Labem a rozhodnutí žalovaného o souhlasu s uzavřením této smlouvy). Ani jeden z těchto podkladů však neobsahuje obecnou definici toho, co je to automat.

[5] Stěžovatel v řízení o žalobě navrhoval provést jako důkaz návod k obsluze, neboť správní orgány neprokázaly, jaké jsou vlastnosti použitého rychloměru, a neprovedly ani srovnání, zda jeho vlastnosti odpovídají obecným znakům automatu. Krajský soud návod k obsluze jako důkaz provedl, tím však nahrazoval činnost správních orgánů, neboť prováděl rozsáhlé dokazování.

[6] Za vadu řízení stěžovatel považuje i to, že žalovaný neprokázal, zda se úsek, ve kterém měření probíhalo, nacházel celý v obci. Dále žalovaný pochybil tím, že mu sdělil údaje o oprávněné úřední osobě až současně s doručením rozhodnutí. Tím žalovaný znemožnil stěžovateli podat námitku podjatosti. Krajský soud tento postup žalovaného nepovažoval za natolik závažnou procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, a nadto sám posoudil námitku podjatosti jako nedůvodnou, ačkoli mu takové hodnocení nepříslušelo a měl námitku podjatosti postoupit k vyřízení žalovanému.

pokračování

[7] Krajský soud také pochybil tím, že se nezabýval otázkou, zda právní úprava, jež nabyla účinnosti až po spáchání údajného přestupku, není pro stěžovatele příznivější.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a neshledal ji důvodnou. Krajský soud se s námitkou, že nebyla prokázána součinnost mezi městskou policií a Policií ČR, vypořádal na str. 29 rozsudku, kde odkázal na veřejnoprávní smlouvu mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Vlčkovice v Podkrkonoší, v níž je uvedeno, že místo měření bylo schváleno Policií ČR. Ačkoliv to krajský soud konkrétně nezmínil, tato skutečnost je potvrzena ve vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, ze dne 31. 12. 2014, jež je také součástí správního spisu a jehož obsahem je souhlasné stanovisko k návrhu na určení úseků pozemních komunikaci pro měření rychlosti vozidel pomocí automatu. Pochybnosti o součinnosti městské policie a Policie ČR nevzbuzuje skutečnost, že Policie ČR své stanovisko podmiňuje zavedením obousměrného měření rychlosti namísto jednosměrného (tedy zpřísnění kontroly řidičů) a zvýšením intenzity vzájemné spolupráce při dohledu.

[10] Umístěním úseku měření se krajský soud podrobně zabýval na str. 17 - 18 napadeného rozsudku, kde podrobně popsal skutečnosti rozhodné pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Zdůraznil, že měřený úsek byl ve správních rozhodnutích přesně specifikován, a odkázal na provedené důkazní prostředky obsažené ve správním spise, z nichž vyplývá, kde přesně se měřený úsek nacházel (konkrétně na fotodokumentaci, oznámení o přestupku, veřejnoprávní smlouvu ze dne 25. 6. 2013 a na výše uvedený souhlas Policie ČR).

[11] K námitce změny rozhodovací praxe se krajský soud vyjádřil na str. 17 napadeného rozsudku, kde stěžovateli vysvětlil, že žalovaný pouze korigoval pod vlivem judikatury svůj předchozí nesprávný názor (původně totiž žalovaný rušil rozhodnutí správních orgánů prvního stupně, pokud při dokazování mimo ústní jednání nebyly provedeny všechny podklady rozhodnutí a pokud ve správním spise chyběl protokol o provedeném dokazování). Krajský soud pouze žalovanému vytkl, že důvod změny postoje výslovně nezmínil v odůvodnění svého rozhodnutí. Ovšem ani tato skutečnost podle soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ve smyslu projevu libovůle. Z hlediska uplatněné námitky je pak rozhodující skutečnost, že krajský soud považoval provedené dokazování za řádné. Není úkolem správního soudu srovnávat průběh dokazování v různých řízeních, jak se domnívá stěžovatel v kasační stížnosti, nýbrž zhodnotit, zda v posuzované věci bylo dokazování provedeno v souladu se zákonem tak, aby byly závěry správního řízení náležitě podloženy.

[12] Z rozsudku krajského soudu je také zřejmé, proč soud nepovažoval dotčenou právní úpravu za protiústavní. Skutečnost, že krajský soud převzal závěry související judikatury, nečiní jeho závěry nepřezkoumatelnými. Krajský soud je povinen přerušit

řízení pouze tehdy, dospěje-li sám v jím posuzované věci k závěru, že je třeba podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona nebo jeho části podle čl. 95 odst. 2 Ústavy [srov. § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Jelikož krajskému soudu nevznikly na základě žalobních námitek pochyby o ústavnosti dotčené právní úpravy, nebyl důvod vyčkávat na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci Pl. ÚS 15/16 (pozn. Ústavní soud již v této věci vydal nález ze dne 16. 5. 2018, v němž zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017).

[13] Nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže způsobit ani skutečnost, že se krajský soud nevyjádřil ke stěžovatelově zmínce o tom, podle níž měla platnost ověření rychloměru vypršet za 10 dní ode dne spáchání správního deliktu. NSS již několikrát uvedl, že není povinností soudu reagovat na každé dílčí tvrzení a obsáhle je vyvracet. Důležité je, aby se soud vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Pokud se soud vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, může to být v některých případech dostatečnou reakcí i na některé dílčí a související námitky. Takový postup je vhodný zejména u obsáhlejších podání, jakým byla i stěžovatelova žaloba. V posuzované věci se krajský soud dostatečně vypořádal s hlavními žalobními námitkami, a pokud se k některým dílčím otázkám nevyjádřil, lze jejich řešení dovodit z jeho obecnějších závěrů. Rozsudek krajského soudu tedy odpovídá požadavkům přezkoumatelnosti tak, jak je vymezuje ustálená rozhodovací praxe.

[14] Krajský soud dostatečně vypořádal také námitku procesní vady spočívající v tom, že městský úřad vycházel při zjišťování významu pojmu „automatizovaný technický prostředek“ ze stanoviska Ministerstva dopravy, ale neučinil jej součástí správního spisu, aby se s ním stěžovatel mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Ani zde stěžovatel neříká nic, co by mohlo věcně zpochybnit zjištěný skutkový stav, pouze se domáhá formální čistoty řízení v zájmu svých procesních práv. Takový postoj ovšem nemůže stěžovateli prospět, pokud je ze správního spisu zřejmé, že se o svou věc nezajímal, do spisu nenahlížel a neuplatnil konkrétní námitky proti rozhodnutí o přestupku. Správní orgány založily svou úvahu o povaze měřicího zařízení jako automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy na dostatečném množství důkazů a řádně zjistily skutkový stav, o němž nebyly žádné pochybnosti. Provedení dalších důkazů ve správním řízení tak nebylo nutné, ostatně stěžovatel nenavrhoval žádné důkazy, které by zpochybňovaly povahu měřicího zařízení. Skutečnost, že krajský soud následně stanovisko sám jako důkaz provedl, v žádném případě nesvědčí o pochybení správních orgánů, pro něž by jejich rozhodnutí měla být zrušena. Krajský soud nenahrazoval činnost správních orgánů – pouze doplnil dokazování v reakci na námitky, které stěžovatel vznesl teprve v žalobě. Právě stěžovatel tak přesunul těžiště dokazování až do řízení před krajským soudem. Je pak vskutku nemístné, že stěžovatel vytýká krajskému soudu provedení důkazu, který sám navrhoval.

[15] Jak již bylo uvedeno v bodě [10], otázce, zda se celý úsek měření nacházel v obci, se krajský soud podrobně věnoval na str. 17-18 rozsudku, kde přesvědčivě zdůvodnil, že se měřené úseky nacházely v obcích ve smyslu zákona o silničním provozu, a vysvětlil, proč předpisy stavebního práva, na které stěžovatel odkazoval v žalobě, na danou problematiku vůbec nedopadají. NSS jeho závěry plně přejímá. Provedenými důkazními

prostředky bylo spolehlivě prokázáno, že celý měřený úsek skutečně probíhal územím obcí, a stěžovatel nepředložil ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem žádný důkaz, který by toto zjištění vyvrátil.

[16] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud nezabýval tím, zda pro něj nemůže být příznivější nová právní úprava přestupků v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti v průběhu soudního řízení. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2017, čj. 2 As 303/2017-29, výslovné vyjádření úvah na téma příznivosti nové právní úpravy by „*bylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)*". V případě stěžovatele však nebyly dány žádné objektivní důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy a stěžovatel ani žádné konkrétní a mimořádné důvody neuváděl. Na trestnosti jednání, jež je stěžovateli kladeno za vinu, se přijetím nové právní úpravy nic nezměnilo. Jediná potenciální výhodnost nové právní úpravy v případě stěžovatele spočívá pouze v mimořádném snížení výměry pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vzhledem k tomu, že stěžovateli byla uložena pokuta na samé dolní hranici a pro její další snížení tu nebyly důvody, lze uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud se výslovně nevěnoval úvahám o možné příznivosti nové právní úpravy (k tomu podrobněji rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2018, čj. 7 As 84/2018-46).

[17] NSS souhlasí také se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou, že jméno oprávněné úřední osoby se stěžovatel dozvěděl až současně s doručením rozhodnutí žalovaného. Stěžovateli nebylo upřeno žádné jeho procesní právo, pokud krajský soud nepovažoval zmíněný postup žalovaného za natolik chybný, že by proto bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné, a sám pak vypořádal námitku podjatosti, kterou stěžovatel vznesl v žalobě (blíže srov. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, čj. 2 As 161/2016-52).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Námitky stěžovatele nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[19] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu